

służącej do spożywania posiłków, jak na przykład blatów, wysokich stołów i innych temu podobnych, na miejscu, a nie zabiera ze sobą?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 3 grudnia 2009 r. — Fleischerei Nier GmbH & Co. KG — przeciwko Finanzamt Detmold

(Sprawa C-502/09)

(2010/C 63/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Fleischerei Nier GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Finanzamt Detmold

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy termin „środki spożywcze” w załączniku H kategoria 1 do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on jedynie środki spożywcze „na wynos”, jak sprzedawane na ogół w obrocie środkami spożywczymi, czy też także potrawy i posiłki, które są przygotowane do natychmiastowego spożycia w drodze gotowania, smażenia, pieczenia albo w inny sposób?
- 2) W przypadku gdyby „środkami spożywczymi” w rozumieniu załącznika H kategoria 1 do szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych były także potrawy i posiłki do natychmiastowego spożycia: czy proces przygotowania potraw lub posiłków należy uważać za element świadczenia usług przy rozstrzygnięciu, czy jednolite świadczenie przedsiębiorstwa organizującego przyjęcia (dostarczanie gotowych do spożycia potraw lub posiłków, a

także ich transport oraz ewentualnie dostarczenie talerzy i sztućców lub stołów, jak również odebranie pozostawionych do wykorzystania przedmiotów) należy zakwalifikować jako uprzywilejowaną pod względem podatkowym dostawę środków spożywczych (załącznik H kategoria 1 tej dyrektywy), czy jako nieuprzywilejowaną pod względem podatkowym usługę (art. 6 ust. 1 tej dyrektywy)?

- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej: czy z art. 2 pkt 1 w związku z art. 5 ust. 1 i art. 6 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych zgodne jest oparcie się przy kwalifikacji jednolitego świadczenia przedsiębiorstwa organizującego przyjęcia albo jako dostawy towarów albo jako usługi swoistego rodzaju w sposób typizujący wyłącznie na liczbie elementów o charakterze usługowym (dwa lub więcej) w stosunku do udziału elementów dostawy, czy też elementy o charakterze usługowym należy bezwzględnie oceniać pod względem ich istotności niezależnie od ich liczby, a jeśli tak, to zgodnie z jakimi kryteriami?

(¹) Dz.U. L 145, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) wydanego w dniu 23 września 2009 r. w sprawie T-263/07 Estonia przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 grudnia 2009 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-505/09 P)

(2010/C 63/38)

Język postępowania: estoński

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Kružíková, E. White i E. Randvere)

Druga strona postępowania: Republika Estońska, Republika Litewska, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie zaskarżonego wyroku,

— obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stoi na stanowisku, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (zwanego dalej „Sądem”) należy uchylić z następujących względów:

- 1) Uznając skargę za dopuszczalną w zakresie, w jakim dotyczy ona art. 1 ust. 3 i 4, art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 3 ust. 2 i 3 decyzji Komisji z dnia 4 maja 2007 r. (dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgłoszonego przez Republikę Estońską zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady), Sąd naruszył art. 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu Pierwszej Instancji. Sąd błędnie uznał skargę za dopuszczalną w całości, mimo iż strona skarżąca podniosła zarzuty nieważności jedynie w odniesieniu do art. 1 ust. 1 i 2, art. 2 ust. 1 i 2 oraz art. 3 ust. 1.
- 2) Sąd naruszył art. 9 ust. 1 i 3 dyrektywy, dokonując błędnej wykładni ogólnej zasady równego traktowania, a także celu dyrektywy, w ramach ustalania zakresu kompetencji kontrolnych Komisji i jej właściwości w odniesieniu do stosowania art. 9 ust. 3 dyrektywy. Plany rozdziału uprawnień nie są klasycznymi środkami transpozycji dyrektywy, które można oceniać a posteriori. Przyznając, że każde państwo członkowskie może posługiwać się własnymi danymi, które nie są przedmiotem kontroli, stwarza się zagrożenie nierównego traktowania państw członkowskich. Określone w dyrektywie cele można osiągnąć jedynie wówczas, gdy popyt na uprawnienia do emisji gazów cieplarnianych przekracza ich podaż. Górną granicę łącznej ilości podlegających rozdziałowi uprawnień należy odróżnić od łącznej ilości podlegających rozdziałowi uprawnień.
- 3) Sąd błędnie zinterpretował zakres zastosowania zasady dobrej administracji. Opracowanie planu rozdziału uprawnień jest zadaniem państw członkowskich, a Komisja nie posiada kompetencji do wypełniania luk występujących w takich planach, ale kompetencje do oceny kwestii zgodności planu rozdziału uprawnień z dyrektywą.
- 4) Sąd dokonał błędnej oceny prawnej postanowień zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim uznał, że art. 1 ust. 1 i 2, art. 2 ust. 1 i 2, a także art. 3 ust. 1 nie można oddzielić od pozostałych postanowień zawartych w decyzji Komisji, stwierdzając w konsekwencji nieważność całości tego aktu. W rzeczywistości taki nierozzerwalny związek nie występuje, bowiem ze struktury oraz z uzasadnienia decyzji Komisji jasno wynika, że każdy ustęp art. 2 jest nierozzerwalnie związany z odpowiednim ustępem art. 1, ale nie z innymi ustępami art. 2. To samo dotyczy poszczególnych ustępów art. 1.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275, s. 32).

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (siódma izba) wydanego w dniu 23 września 2009 r. w sprawie T-385/05, Transnautica — Transportes e Navegação SA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 7 grudnia 2009 r. przez Republikę Portugalską

(Sprawa C-506/09 P)

(2010/C 63/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Fernandes, C. Guerra Santos, J. Gomes, P. Rocha, pełnomocnicy)

Pozostałe strony postępowania: Transnautica — Transportes e Navegação S.A. oraz Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- stwierdzenie dopuszczalności odwołania wniesionego przez władze portugalskie poprzez zawieszenie niniejszego postępowania do czasu wydania wyroku przez Sąd albowiem w wypadku powództwa osoby trzeciej przeciwko prawomocnemu orzeczeniu konieczna jest nie tylko analiza aspektów prawnych, ale także zbadanie stanu faktycznego sprawy;
- uchylenie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 23 września 2009 r. w sprawie T-385/05 Transnautica — Transportes e Navegação SA przeciwko Komisji, na mocy którego stwierdzono nieważność decyzji Komisji z dnia 6 lipca 2005 r. o sygn. REM 05/2004 oddalającej wniesiony przez spółkę Transnautica wniosek o zwrot i umorzenie określonych należności celnych;
- obciążenie spółki Transnautica — Transportes e Navegação SA kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie przyjął, iż portugalskie organy celne działały nieprawidłowo w zakresie ustanowienia i monitorowania gwarancji generalnej wykorzystanej w odniesieniu do przedmiotowych operacji tranzytowych.